

[Karen Højte Jensen]

asbestproblemer, flygtningeudgifter, arbejdstidsforkortelsen og andre ting.

Jeg bliver nødt til at afvise postulater om, at regeringen lægger snærende bånd på kommunernes økonomiske rammer. Ærlig talt tror jeg, problemet snarere er, at kommunerne ikke foretager de nødvendige omprioriteringer og omlægning af serviceniveaet. Ser vi eksempelvis på aktivitetsudviklingen i personaleforbruget, som kommunerne har budgetteret med i 1987, fremgår det, at det vil ligge 3,5 pct. højere end i 1986. Kommunernes administrative personale vokser eksempelvis med 3 pct., selv om der ikke i nævneværdigt omfang er ydet kompensation for arbejdstidsforkortelsen. Jeg mener, tiden er inde til, at vi opfordrer kommunerne til at kigge staten lidt i kortene. Her har man foretaget omprioriteringerne, så der er blevet plads til nye opgaver.

I de seneste måneder har regeringen og kommunerne ført indgående drøftelser om fastholdelse af det udgiftsniveau for 1987-88, der blev aftalt i maj 1986. Ved denne aftale imødekom regeringen på en lang række områder kommunernes ønsker om forhøjede budgetrammer.

For god ordens skyld er det vigtigt at tilføje, at hvis kommunerne overholder de aftalte udgiftsrammer for 1987 og 1988, kan kommuneskatten holdes i ro, hvilket der for øvrigt er enighed mellem regeringen og organisationerne om.

Jeg mener, vi må sige, at de kommunale organisationer ikke i tilstrækkelig grad har påvirket kommuner og amter til at overholde den aftale, som de vitterlig selv har indgået. Hertil kommer, at organisationerne gennem mange måneder har bedt regeringen om at ophæve deponeringsordningen. Under de seneste forhandlinger har regeringen ud over at tilbyde en udvidelse af udgiftsrammerne netop tilbudt at ophæve deponeringsordningen for 1987, så den ikke belaster kommunerne i 1988 med 1,5-2 mia. kr.

Det er helt uforståeligt, at de kommunale forhandlere har vendt disse tilbud ryggen. Jeg håber ikke, at kommunerne hermed fralægger sig et medansvar for samfundsøkonomien.

For os er det afgørende nødvendigt, at skattetrykket ikke stiger i kommuner og amter. Vi mener ikke, at borgerne kan leve med den skattestigning, som de vil kunne vente

sig, hvis der ikke sker en kraftig opbremsning og omlægning af kommunernes økonomi. Udviklingen må vendes.

Det er hævdet her som tidligere, at lovforslagene griber ind i det kommunale selvstyre. Men kommunalt selvstyre er vel også ansvarlig administration af de penge, der opkræves fra skatteborgerne.

Lad mig til slut fremhæve, at den løsning, som indenrigsministeren her lægger på bordet, er en afbalanceret løsning, der tager hensyn til samfundsøkonomien, til den kommunale økonomi og til borgernes ønske om uændret skat.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg ønsker at rationere de korte bemærkninger meget stærkt. Jeg har nu indtegnet tre, og jeg lover ikke, at jeg giver flere.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Som vi har hørt fru Karen Højte Jensen sige det, agter regeringen altså at bryde den såkaldte fællesaftale om den kommunale økonomi i 1987 og 1988. Hvorfor nu det? Jo, angiveligt fordi de kommunale udgifter i 1987 overstiger aftalens rammer, og fordi man forventer skattestigninger i 1988.

Jeg vil i denne omgang se bort fra de manglende kompensationer for nye opgaver, som hr. Henning Rasmussen omtalte, og koncentrere mig om ét spørgsmål til fru Karen Højte Jensen: Hvorfra ved fru Karen Højte Jensen egentlig, at fællesaftalen ikke bliver overholdt? Det er en af de ting, der undrer Kommunernes Landsforening. Man kender rent faktisk ikke kommunernes udgifter for 1987, og man kender ikke skatteprocenterne for 1988. Hvorfra ved fru Karen Højte Jensen, at fællesaftalens rammer ikke bliver overholdt?

(Kort bemærkning).

Lenger (SF):

Jeg bed mærke i, at fru Karen Højte Jensen gjorde meget ud af, at den nettovækst, der har fundet sted af de offentlige udgifter, hovedsagelig ligger hos kommunerne; den var på 2,8 pct. ifølge fru Karen Højte Jensen.

Jeg vil bede fru Karen Højte Jensen præcisere, om denne konstatering er ment som